Вітрець передзимній, вогкий, холодненький
В поблеклій діброві листом шевелив-шелестів,
Йшов старець з торбиною, сивий, старенький,
По листю червоному й жовтому, лист хрупотів...

"Колись-то, як бог ще не взяв в мене батька і неньки,
В сю пору на тік, було возим стіжки...
Було в нас усього: і хатка, й садки зелененькі —
Вишневі, грушові, медок і бджілки...

Умерли — злі люди прогнали з хатини
І старцем пустили малого мене...
Схиляю головку старому й дитині,
Мені й ненароком ніхто не кивне!..

По селах тиняюся, сплю коло тину;
Нерідні, чужії і хати, і тин!..
Мене, може, вітер в лихую годину
Зорве, як билину... не бовкне і дзвін!..

А ще і для мене бог на світі радість зберіг:
В село причвалаю в неділеньку вранці,
Та й слухаю... бов!.. то я в церкву, мерщій на поріг!..
То дом не чужий і для божого старця!.."

Вітрець передзимній, вогкий, холодненький
В діброві пожовклій листом шевелів-шелестів...
Дзвін бовкнув... Йшов страрець швиденько-швиденько,
А далі втомився, схилився, присів та й зомлів.